

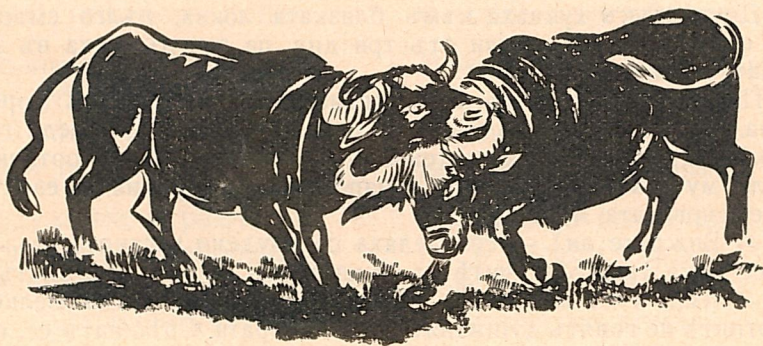
Докато Петърчо да замахне съ тоягата, двата бивола силно изпудтѣха, като че две надути гайди се спускаха и съ едно кратко чакане вплетоха кривитѣ си рога.

— Ха, Ружко-о! — заподвика съ гордостъ Владко. Тласни го, Ружко!

— Дръжъ се, Вранчо-о!

— Знае си, Ружко. Ха така, а-а-а! Търколи го, Ружко! Тупни го на земята!

Като че разбра господарчето си, биволътъ се наду, прегърби се, заприлича на планина.

— А-а-а, — ахнаха нѣкои. — Язкъ!

Но въ сѣщия мигъ червеникавата му козина настрѣхна, като бодлитѣ на таралежка. Той погледна свирепо противника си и съ бѣсно фучене връхлетѣ връзъ него. Отъ страшния ударъ искри сякашъ изхвъркнаха изъ очитѣ на пастирчетата. Вранчо отстъпи две — три крачки назадъ, но докато дѣ се опомни — втори ударъ, трети, четвърти. Изведнажъ Ружко хитро измъкна рогата си, наведе глава и подхвана като съ вила противника си между преднитѣ крака, надигна го нагоре и, ха, да го метне на земята. Вранчо се уплаши, подхвърли задница като конь, но не се спаси. Грохна на колѣне. Отъ лѣва страна на корема му близо до предния кракъ свѣтѣше кървава бразда.

Сякашъ тая бразда видѣ другарьтъ му Брѣжко, прорева отъ болка и като бѣсенъ полетѣ срещу ликуващия победителъ. Но последния се отдрѣпна въ страни и той заора съ муцуна въ земята. Само мигъ, обаче, и рипна, кимна на ранения си другарь, проре-